

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl samosoudkyní Mgr. Jitkou Zavřelovou v právní věci žalobce: **Ů. B.**, nar. , státní příslušnost , t. č. V. v. P., S. , P., zastoupený Mgr. Janem Novotným, advokátem se sídlem Bílkova 132/4, 110 00 Praha 1 – Josefov, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra ČR (Odbor azylové a migrační politiky)**, pošt. schránka 21/OAM, 170 34 Praha 7, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 17. 2. 2014, č. j. OAM-277/LE-BE02-P05-2013,

t a k t o :

- I. Rozhodnutí žalovaného ze dne 17. 2. 2014, č. j. OAM-277/LE-BE02-P05-2013, se zrušuje a věc se žalovanému vrací k dalšímu řízení.**
- II. Ustanovenému zástupci Mgr. Janu Novotnému, advokátu se sídlem Bílkova 132/4, 110 00 Praha 1, se přiznává odměna ve výši 8.228,- Kč, která mu bude vyplacena ve lhůtě 30 dnů od právní moci tohoto ustanovení z účtu Krajského soudu v Praze.**

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se žalobou podle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) zaslanou Krajskému soudu v Praze (faxem dne 24. 2. 2014 a písemně dne 25. 2. 2014) domáhá zrušení rozhodnutí označeného v záhlaví tohoto usnesení, jímž bylo řízení o jeho žádosti o udělení mezinárodní ochrany jako nepřipustné podle ustanovení § 10a písm. e) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“) zastaveno. Žalobce namítá porušení ustanovení § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen

„správní řád“) v souvislosti s § 25 písm. i) zákona o azylu ve spojení s § 10 písm. e) zákona o azylu a navrhuje, aby napadené rozhodnutí bylo zrušeno a věc byla žalovanému vrácena k dalšímu řízení.

Žalobce ve své žalobě vytýká žalovanému, že nevzal v úvahu při svém rozhodování tu skutečnost, že proti žalobci v zemi původu (Turecká republika) bylo vedeno trestní stíhání za údajné napadení policisty a byl odsouzen k trestu odnětí svobody v trvání 1 roku 5 měsíců a 15 dní. V současné době je vedeno Krajským státním zastupitelstvím v Praze předběžné šetření v rámci vydaného mezinárodního zatýkácího rozkazu. Žalobce se stal obětí vykonstruovaného trestního procesu, neboť v době údajného spáchání činu byl hospitalizován v nemocnici Ortadogu ve městě Adana. K prokázání hospitalizace žalovaný nedal žalobci dostatečný časový prostor. Toto mu bylo totiž zasláno až 17. 2. 2014 a žalovaný nevyhověl žádosti žalobce o prodloužení lhůty k předložení potvrzení o hospitalizaci. Žalobci tak hrozí nebezpečí vážné újmy ve smyslu § 14a zákona o azylu, konkrétně nelidské či ponižující zacházení nebo trestání s ohledem na poměry v tureckých věznicích. K tomu žalobce odkazuje na zprávu organizace Freedom House: Freedom in the World 2014 – Turkey, 23 January 2014 (dostupné z [http://www.ecoi.net\(local_link/268023/382430_en.html\)](http://www.ecoi.net(local_link/268023/382430_en.html))).

V doplnění žaloby doručeném soudu 7. 3. 2014 žalobce dále uvádí, že ve své opakované žádosti o poskytnutí mezinárodní ochrany ze dne 24. 10. 2013 a při pohovoru dne 6. 2. 2014 odkázal na pravdivost údajů uvedených v předešlých dvou žádostech a dále nově uvedl, že v zemi původu (Turecká republika) bylo proti němu vedeno trestní stíhání za údajné napadení policisty a byl odsouzen k trestu odnětí svobody v trvání 1 roku 5 měsíců a 15 dní. V současné době je vedeno Krajským státním zastupitelstvím v Praze předběžné šetření v rámci vydaného mezinárodního zatýkácího rozkazu. K prokázání těchto skutečností žalobce předložil příkaz o vydávací vazbě ze dne 28. 8. 2013 vydaný odborem vydání Spolkového úřadu pro justici (BJ) ve Švýcarsku, sp. zn. B 236'506/DEL a přípis Krajského státního zastupitelství v Praze ze dne 15. 11. 2013, sp. zn. KZM 151/2013. Dále uvádí skutečnosti, které mají svědčit o vykonstruování trestního procesu v Turecké republice, a proto je přesvědčen, že v zemi původu hrozí nelidské či ponižující zacházení nebo trestání, což je podle něj relevantní z hlediska ustanovení § 14a odst. 1 a 2 písm. b) zákona o azylu, resp. čl. 3 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod. Závěrem žalobce odkazuje na závěry rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 3. 2012, č. j. 3 Azs 6/2011-96.

Ve druhém doplnění žaloby doručeném soudu (faxem dne 27. 3. 2014 a písemně dne 28. 3. 2014) žalobce blíže rozvádí situaci a poměry v tureckém vězeňství a odkazuje na zprávy nevládních organizací, Výboru proti mučení Rady Evropy, judikaturu Evropského soudu pro lidská práva a Ústavního soudu České republiky, neboť tyto skutečnosti jsou relevantní z hlediska ustanovení § 14a odst. 1 a 2 písm. b) zákona o azylu, resp. čl. 3 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod.

Žalovaný ve vyjádření k žalobě poukázal na předchozí dvě žádosti žalobce o poskytnutí mezinárodní ochrany, ve kterých žalobce uvedl, že ze své vlasti odešel v roce 2008 pro neshody s příslušníky ozbrojených složek bojujících s terorismem. Žalobce podal třetí žádost o poskytnutí mezinárodní ochrany dne 24. 10. 2013 během svého zajištění poté, co byl dne 16. 10. 2013 v rámci tzv. dublinského řízení navrácen zpět do České republiky ze Švýcarska, kde se od roku 2011 nacházel nelegálně. Žalobci bylo uděleno další správní vyhoštění na 5 let (předchozí bylo uděleno v roce 2010 v trvání 3 let). Podle žalovaného měl žalobce možnost uplatnit novou skutečnost spočívající v problémech se státní tajnou službou již dříve než v roce 2013, neboť kvůli těmto problémům odešel z vlasti v roce 2008. Vysvětlení, že to dříve neučinil ze strachu a činí to až nyní po poradě s advokátem, nemůže

obstát, protože v předchozích řízeních podával i kasační stížnost, kde v řízení o ní je zastoupení advokátem povinné. Proto žalovaný považuje tuto námitku žalobce za účelovou.

Dále žalovaný poukazuje na rozpory ve výpovědích žalobce ohledně možnosti spáchání trestného činu v Turecku jeho osobou a dále poukazuje na absenci tvrzení žalobce o tom, proč byl trestní proces s žalobcem vykonstruovaný. K námitce, že žalobci nebyl poskytnut dostatečný časový prostor k předložení potvrzení o hospitalizaci, žalovaný odkazuje na napadené rozhodnutí. Konečně k námitce, že žalovaný neobstaral informace o situaci a poměrech v tureckých věznicích, žalovaný uvádí, že žalobce v řízení neuváděl žádné skutečnosti týkající se poměrů a situace v tureckých věznicích a že byl vystaven mučení a nelidskému zacházení. Námitky žalobce tak jdou na rámec žalobcových tvrzení uvedených ve správním řízení, které jsou pro žalovaného pro posouzení jeho žádosti určující.

Žalovaný správní orgán má za to, že žaloba není důvodná, proto navrhuje její zamítnutí.

Ze shromážděného spisového materiálu ve věci třetí žádosti (podané v zařízení pro zajištění cizinců dne 24. 10. 2013) plyne, že žalobce po ukončení druhého řízení (konkrétně od května 2011 do října 2013) pobýval neoprávněně ve Švýcarsku, byl zde zadržen policií a v rámci tzv. dublinského řízení byl navrácen zpět ČR. Dále z těchto materiálů plyne, že žalobce byl evidován v systému ENO se záznamem do 3. 7. 2014. Dne 16. 10. 2013 pod č. j. CPR-13451-16/PR-2013-930504, pak bylo příslušným orgánem vydáno rozhodnutí o správním vyhoštění žalobce a stanovena doba, po kterou nelze umožnit jeho vstup na území členských států Evropské unie na 5 let.

Ve třetí žádosti žalobce uvedl jako nový důvod to, že je hledán Interpolem pro skutek, který však nespáchal (útok na veřejného činitele). Byl odsouzen k tresu odnětí svobody v trvání 1 roku 5 měsíců a 15 dní. To dává do souvislosti se svou nově tvrzenou činností pro tajnou službu JITEM z doby před odchodem z vlasti. Bojí se, že ho „dostanou“, už se o to pokusili dvakrát, byl postřelen, má v těle šest kulek. Zdravotně se cítí špatně, protože byl policisty v Turecku postřelen. V České republice byl celkem třikrát předveden na konzulát a nikdy mu nebylo sděleno, že jej hledá Interpol. Je to jen komická hra, aby ho mohli zabít. Několikrát se pokusil o sebevraždu, užívá antidepresiva, což podchycuje lékařská zpráva a usnesení policejního orgánu o odložení věci.

V pohovoru k první žádosti o udělení mezinárodní ochrany v roce 2008 žalobce uvedl k důvodům své žádosti, že si v Turecku stěžoval na pracovníky státu a ti ho poté proto mučili, zranili ho, má část páteře nahrazenou platinou; tamní policie ho podezřívala, že pomáhá manželčině rodině v boji proti vládě v horách. To samé zopakoval v rámci řízení o jeho druhé žádosti o poskytnutí mezinárodní ochrany v roce 2010.

Podle příkazu o vydávací vazbě sepsaného u Spolkového úřadu pro justici, odbor vydání (Švýcarská konfederace) dne 28. 8. 2013 sp. zn. B 236'506/DEL byla na žalobce nařízena vydávací vazba na základě žádosti Interpolu Ankara o zatčení ze dne 9. 9. 2009, neboť žalobce byl dne 27. 5. 2008 rozsudkem 10. komory trestního soudu provincie Adana odsouzen k trestu odnětí svobody v trvání 1 roku 5 měsíců a 15 dní kvůli kladení odporu a násilí úřední osobě ve službě.

V pohovoru k třetí žádosti dne 6. 2. 2014 žalobce uvedl, že v květnu 2006 problémy s policií neměl, napadení policisty jeho osobu v té době je smyšlené. V tu dobu byl v nemocnici Ortadogu ve městě Adana, měl po postřelení problémy s játry. Byl tam od začátku května asi měsíc, tj. do 3. června. Byl tam vždy tak 2 – 3 dny, pak zase 2 – 3 doma, takto střídavě. Soudu v Turecku se neúčastnil, neboť nikdy nedostal žádné předvolání.

K prokázání svých tvrzení žalobce přiložil výzvu Krajského státního zastupitelství v Praze ze dne 15. 11. 2013, sp. zn. KZM 151/2013, v níž je žalobce žádán o sdělení, zda si zvolí obhájce sám nebo zda žádá o jeho ustanovení soudem, přičemž důvodem je probíhající předběžné šetření ve věci mezinárodního zatýkacího rozkazu vydaného tureckým trestním soudem, a to na základě odsouzení žalobce k trestu odnětí svobody v trvání 1 roku 5 měsíců a 15 dní za trestný čin kladení odporu příslušníkům policie a urážku příslušníků policie podle příslušných ustanovení trestního zákoníku Turecka.

Žalobce dále přiložil příkaz o vydávací vazbě ze dne 28. 8. 2013, sp. zn. B 236'506/DEL, vydaný státním orgánem Švýcarské konfederace (založený rovněž ve správním spise žalovaného), z něhož vyplývá, že švýcarské orgány nařídily vzetí žalobce do vazby na základě požadavku Interpolu Ankara a následné žádosti Velvyslanectví Turecké republiky o vydání žalobce z důvodu jeho odsouzení k trestu odnětí svobody v trvání 1 roku 5 měsíců a 15 dní kvůli kladení odporu a násilí vůči úřední osobě ve službě.

Při jednání žalobce i žalovaný setrvali na svých stanoviscích.

Krajský soud v Praze jako soud věcně a místně příslušný, po přezkoumání včasnosti žaloby, jejích náležitostí a její přípustnosti a po jejím přezkoumání v intencích žalobních bodů s ohledem na skutkový a právní stav v době vydání napadeného rozhodnutí dospěl k závěru, že žaloba je důvodná.

Podle § 10a písm. e) zákona o azylu je žádost o udělení mezinárodní ochrany nepřipustná, podal-li cizinec opakovaně žádost o udělení mezinárodní ochrany, aniž by uvedl nové skutečnosti nebo zjištění, které nebyly bez jeho vlastního zavinění předmětem zkoumání důvodů pro udělení mezinárodní ochrany v předchozím pravomocně ukončeném řízení ve věci mezinárodní ochrany.

Podle § 25 písm. i) zákona o azylu se řízení zastaví, jestliže je žádost o udělení mezinárodní ochrany nepřipustná.

Z konstrukce právní úpravy uvedené v zákoně o azylu vyplývá, že v případě nepřipustných žádostí se řízení zastavuje, aniž by správní orgán musel přistoupit k meritornímu přezkoumání důvodů žádosti. Ze znění § 10a písm. e) zákona o azylu vyplývá, že novou skutečností je pouze taková skutečnost, kterou žalobce nemohl bez své viny uvést v řízení o předchozí žádosti, tedy skutečnost, která v té době vůbec neexistovala nebo o které žadatel objektivně bez své viny nevěděl.

Přípustností žádostí o udělení mezinárodní ochrany v podmínkách právního řádu České republiky se podrobným způsobem Nejvyšší správní soud již zabýval, a to zejména v rozsudku ze dne 11. 6. 2009, č. j. 9 Azs 5/2009 – 65. V něm dovodil, že žádost je možno považovat za přípustnou, pokud jsou kumulativně splněny dvě podmínky: 1) jsou uvedeny nové skutečnosti nebo zjištění, 2) musí se přitom jednat o takové skutečnosti či zjištění, jež nebyly bez vlastního zavinění žadatele předmětem zkoumání v předchozím řízení (shodně s rozsudkem citovaným v bodě [19] tohoto rozsudku). K tomu dodal: „*Za nové skutečnosti nebo zjištění je pak ve smyslu procedurální směrnice nutno považovat nikoli jakékoli nové skutečnosti nebo zjištění, ale pouze takové, které by prima facie mohly mít dopad do hmotněprávního postavení žadatele. Ostatně v jiných případech by nové správní řízení pozbývalo jakéhokoli smyslu, protože jeho výsledek by byl předem daný a ve svém důsledku by takové správní řízení nekorespondovalo s požadavkem hospodárnosti vnímaným jakožto dosahování žádoucích výsledků s co nejmenšími možnými náklady.*“

Hlavním smyslem a účelem institutu opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany tedy je postihnout případy, kdy se objeví takové závažné skutečnosti, které by mohly ovlivnit

postavení žadatele a které nemohl bez vlastní viny uplatnit v předchozím řízení. Zpravidla se přitom může jednat o takové skutečnosti, ke kterým došlo během času, zejména o změnu situace v zemi původu nebo změnu poměrů ve vztahu k osobě žadatele.

V posuzované věci žalobce uvedl dvě skutečnosti. Tou první je činnost pro tajnou službu JITEM z doby před odchodem z vlasti. Právě z důvodu, že mělo jít o činnost vykonávanou v době, která předcházela první žádosti o udělení mezinárodní ochrany, nelze takovou skutečnost považovat za novou ve smyslu § 10a písm. e) zákona o azylu, která by měla být důvodem opakovaného meritorního projednání žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany.

Druhou skutečností, kterou žalobce uvedl, je odsouzení k trestu odnětí svobody v trvání 1 roku 5 měsíců a 15 dní kvůli kladení odporu a násilí vůči úřední osobě ve službě a hrozící výkon tohoto trestu. Kvůli této skutečnosti byl žalobce také vzat do vydávací vazby ve Švýcarsku a v České republice probíhá předběžné šetření ze strany státního zastupitelství pro účely vzetí žalobce do vydávací vazby českým soudem. Incident, který byl důvodem pro žalobcovu odsouzení, se údajně odehrál dne 5. 5. 2006, rozsudek byl vydán dne 27. 5. 2008 a žádost o zatčení byla Interpolem vydána dne 9. 9. 2009. I tento incident se odehrál před podáním první žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Žalobce jej však popírá a tvrdí, že v dané době byl hospitalizován v nemocnici (od 28. 4. 2006 do 20. 5. 2006), což dokládá potvrzením příslušné nemocnice ze dne 17. 2. 2014, které dne 20. 2. 2014, tj. již po vydání žalobou napadeného rozhodnutí, doložil též do správního spisu.

Ačkoli se tedy daný incident měl odehrát rovněž před podáním první žádosti o udělení mezinárodní ochrany, k odsouzení došlo již po jejím podání. Žalobce se o něm tedy objektivně nemohl zmínit. Tento závěr již nelze učinit ve vztahu k žádosti druhé, která byla podána v roce 2010. Žalovaný se však v žalobou napadeném rozhodnutí touto otázkou (respektive tím, zda v pořadí druhé žádosti tuto skutečnost neuvedl v důsledku svého zavinění, či uvedl dostatečná tvrzení, na základě nichž lze dospět k závěru, že o nich vědět nemohl) nezabýval, a proto je v tomto směru jeho rozhodnutí dílčím způsobem nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů.

Rovněž podle názoru soudu bylo třeba zabývat se žalobcovým odsouzením z hlediska výkonu uloženého trestu a podmínek panujících v tureckých věznicích, neboť jde nepochybně o skutečnost relevantní ve vztahu k podmínkám pro udělení doplňkové ochrany. K této otázce (konkrétně k listinám předloženým ve správním řízení žalobcem, mezi nimiž byl i Příkaz o vydávací vazbě) žalovaný konstatoval tolik, že má pochybnosti o jejich pravosti, což odůvodnil tím, že žadatel dle svých slov v roce 2011 dvakrát navázal kontakt se zastupitelským úřadem své země a žádná informace o tom, že je hledán, mu poskytnuta nebyla, natož aby byl zadržen. Toto vypořádání se s danou informací ovšem neobstojí, neboť tomu, zda žalobce byl v Turecku odsouzen k trestu odnětí svobody, bylo ze strany žalovaného zapotřebí věnovat více pozornosti. Již ve správním řízení k tomu žalobce uvedl dostatečná tvrzení, která i doložil, a bylo proto povinností žalovaného tato tvrzení dostatečně zhodnotit. V průběhu soudního řízení k tomu navíc dále vyplynulo, že již od podzimu roku 2013 je Krajským státním zastupitelstvím v Praze vedeno předběžné šetření ve věci vydání žalobce do Turecka, přičemž tuto skutečnost si mohl a měl prověřit i žalovaný. Ve vztahu k této otázce lze uzavřít na nedostatečně zjištěný skutkový stav, v důsledku čehož je rozhodnutí žalovaného zatíženo vadou, která způsobuje nezákonnost žalobou napadeného rozhodnutí. V dalším řízení proto žalovaný zjistí, zda tedy žalobci skutečně hrozí výkon trestu odnětí svobody v tureckém vězení, následně znovu posoudí, zda tedy toto odsouzení lze považovat za novou skutečnost ve smyslu § 10a písm. e) zákona o azylu a v návaznosti na to se bude případně již meritorně

zabývat tím, jaké podmínky panují v tureckých vězeních, přičemž tuto okolnost posoudí z hlediska podmínek pro udělení doplňkové ochrany.

Ze shora uvedených důvodů krajský soud žalobou napadené rozhodnutí zrušil pro nezákonnost a pro vady řízení [§ 78 odst. 1 s. ř. s.] a věc žalovanému vrátil k dalšímu řízení (§ 78 odst. 4 s. ř. s.). Právním názorem vysloveným v tomto zrušujícím rozsudku, je správní orgán v dalším řízení vázán (§ 78 odst. 5 s. ř. s.).

O náhradě nákladů řízení rozhodl soud v souladu s ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobci, kterému by jako úspěšnému účastníkovi řízení, příslušelo právo na náhradu nákladů řízení, žádné náklady nevznikly a žalovaný úspěšný nebyl.

Žalobci byl usnesením ze dne 15. 5. 2014, č. j. 45 Az 11/2014-91, ustanoven, 110 00 Praha 1 – Josefov. Odměna ustanoveného zástupce byla stanovena na 8.228,- Kč, a to za 2 úkony právní služby po 3.100,- Kč [převzetí a příprava zastoupení, účast při soudním jednání – § 7, § 9 odst. 4 písm. d), a § 11 odst. 1 písm. b) a g) vyhlášky č. 177/1996 Sb., ve znění pozdějších předpisů], k čemuž byla přičtena paušální částka jako náhrada hotových výdajů ve výši 2 x 300,- Kč podle § 13 odst. 3 téže vyhlášky, to vše navýšeno o částku odpovídající 21 % DPH. Uvedená částka bude zástupci žalobce vyplacena z účtu Krajského soudu v Praze do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku.

P o u č e n í: Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 28. srpna 2014

Mgr. Jitka Zavřelová, v.r.
samosoudkyně

Za správnost: Alena Lébllová